

КЛАЙВ КЪСЛЪР
и
ПОЛ КЕМПРЕКОС

СМЯНА НА ПОЛЮСИТЕ

АРХИВИТЕ НА НАМПД®
ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА КЪРТ ОСТИН

Clive Cussler with Paul Kemprecos
POLAR SHIFT
Copyright © 2005 by Sandecker, RLLLP

By arrangement with
Peter Lampack Agency, Inc.
551 Fifth Avenue, Suite 1613
New York, NY 10176-0187 USA

Тази книга е художествено произведение. Всички герои, организации и събития в него са продукт на въображението на авторите или са използвани в условен смисъл.

Никаква част от това издание не може да бъде възпроизвеждана под каквато и да е форма, без изричното знание и писменото съгласие на издателя.

СМЯНА НА ПОЛЮСИТЕ

КЛАЙВ КЪСЛЪР
ПОЛ КЕМПРЕКОС

© Клайв Къслър, автор, 2005
© Пол Кемпрекос, автор, 2005
© Емануил Томов, преводач, 2014

Отпечатана в България
За контакти: contact@probook-bg.com
www.probook-bg.com

PRO[®]
BOOK

PRO BOOK[®] е регистрирана марка на PRO FILMS[®]

ISBN: 978-954-2928-75-1

КЛАЙВ КЪСЛЪР
и ПОЛ КЕМПРЕКОС

СМЯНА НА ПОЛЮСИТЕ

АРХИВИТЕ НА НАМПД®
ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА КЪРТ ОСТИН

PRO®
BOOK

СОФИЯ
2015

ПРОЛОГ

ИЗТОЧНА ПРУСИЯ, 1944 г.

Бронираният „Мерцедес Бенц 770“ тежеше над четири тона, но въпреки теглото и размерите си, се плъзгаше безшумно като призрак край пустите царевични ниви. Фаровете му бяха изключени и само стъклата му от време на време проблясваха под синкавите лунни лъчи.

Колата наближи една потънала в мрак ферма, сгущена в плитка падина. Шофьорът леко натисна спирачките и колата бавно се запромъква към ниската каменна постройка, подобно на дебнеща котка.

Шофьорът напрегнато се вираше през покритото със скреж стъкло. Очите му имаха цвят на арктически

лед. Постройката изглеждаше изоставена, ала мъжът не искаше да рискува. Черният лак на колата бе скрит под грубо намацана бяла боя. Импровизираният камуфлаж правеше колата практически невидима за самолетите, кръжащи в търсене на наземни цели, но на няколко пъти едва се измъкнаха от руски пеши патрули, които се материализираха от снега буквално като привидения. Ето защо на десетина места бронята бе вдлъбната от куршуми.

Мъжът не бързаше.

Спътникът му, изтегнат на широката задна седалка, явно усети промяната в скоростта, защото се надигна, седна и запримигва сънено.

– Какво има? – попита той на немски с унгарски акцент. Явно още не можеше да се измъкне от дебрите на съня, защото гласът му идваше някъде отдалеч, а някои от думите бяха завалени.

Шофьорът му направи знак да замълчи.

– Нещо не е...

Но не успя да довърши, защото внезапно затрещяха изстрели и сринаха стъкленото мълчание на нощта.

Шофьорът рязко натисна спирачката. Мощната машина просъска и спря на петдесетина метра от къщата на фермата. Мъжът изключи двигателя и грабна от седалката до себе си деветмилиметров „Люгер“. Едра фигура в маслиненозелена униформа и калпак със звезда на Червената армия се показа от предния вход на фермата.

Войникът се държеше за ръката и ревеше като разярен бик.

– Мръсна фашистка курва! – крещеше той с пресипнал от болка и ярост глас.

Малко преди колата да се появи войникът бе нахлул във фермата и бе открил собствениците мъж и жена в

един шкаф, скрити под одеяло, като уплашени от тъмното деца. На бърза ръка беше видял сметката на мъжа и бе насочил цялото си внимание към жената, която се опитваше да се скрие в миниатюрната кухня.

Вдигнал автомата на рамо, той я повика с пръст – успокояващо встъпление към предстоящото.

– Фрау, ком!

Добре подпийнал, войникът не забеляза опасността. Жената не молеше за милост, нито бе изпаднала в истерия като другите жени, които бе изнасилвал и убивал. Просто се взираше кръвнишки в него. Внезапно тя замахна с кухненски нож право към лицето му. В последния момент той мерна проблясъка на острието на лунната светлина и вдигна ръка, за да се предпази. Острието срязва ръкава и потъна в плътта. С един удар войникът повали жената и буквално я разкъса с дивашки залпове от автомата.

Щом излезе от къщата, войникът огледа раната си. Не беше дълбока, а кръвта вече спираше. Успокоен, той извади от джоба си бутилчица с водка-домашнярка и я пресуши на един дъх. Пламъкът на алкохола притъпи болката. Войникът хвърли в снега празната бутилка, обърса уста с опакото на ръката си и закрачи обратно към другарите си. Щеше да им се похвали, че са го ранили шайка фашисти.

Само след няколко крачки обаче спря. Слухът му долови припукване на изстиващ двигател. Войникът примижа към сивкавото петно сред сенките. На селяческото му лице се изписа подозрение. Вдигна автомата и го насочи към смътния силует. Пръстът му легна върху спусъка.

В този момент грейнаха четири фара. Мощният осемцилиндров двигател ревна, колата оживя и се понесе напред. Руснакът се опита да отскочи, ала тежката

предна броня го удари в краката и го метна в преспите.

Колата спря и шофьорът излезе. Към войника се упъти висок мъж в черно кожено пардесю, което при всяка крачка леко припляскваше по бедрата му. Мъжът имаше издължено лице и груба челюст. Въпреки студа не носеше шапка и русата му, късо подстригана коса проблесна под лунните лъчи.

Мъжът прилекна до войника.

– Ранен ли си, *товарищ*? – попита той на руски с дълбок, звучен глас. Говореше с професионалното съчувствие на лекар.

Войникът простена. Не можеше да повярва на нещастieto си. Първо немската кучка го нападна с нож, а сега и това.

Изруга гневно и слюнка пръсна наоколо.

– Маmicата му! Естествено, че съм ранен!

Високият мъж запали цигара и я сложи в устата на руснака.

– Има ли други хора във фермата?

Войникът дръпна здраво от цигарата и издиша с удоволствие дима през ноздрите си. Беше решил, че мъжът е някой от политическите офицери, които пълпеха из армията като бълхи.

– Двама фашисти – отвърна руснакът. – Мъж и жена.

Непознатият влезе в къщата. Показа се отново след няколко минути.

– Какво се е случило там? – прилекна той до войника.

– Гръмнах мъжа, а фашистката вещица ме нападна с нож.

– Добра работа – и непознатият потупа войника по рамото. – Сам ли си тук?

Войникът изръмжа като куче с кокал между зъбите.

– С никого не делея плячката и жените!

- От кой отряд си?
- Единайсета гвардия на генерал Галицки – отвърна с гордост войникът.
- Нападнали сте Немерсдорф на границата, нали? Войникът се ухили и показа лошите си зъби.
- Заковахме ги за стените на плевните им. Мъже, жени, деца. Трябваше да ги чуеш как пицяха за милост.
- Високият мъж кимна.
- Добре. Мога да те заведа при другарите ти. Къде са?
- Наблизо. Ще тръгваме на запад.
- Високият обърна очи към гората. Огромните бойни танкове Т-34 се придвижваха с грохот, който достига-ше до тях като отглас от далечен гръм.
- Къде са германците?
- Свинете бягат, за да спасят кожата си – войникът изпусна облак дим. – Да живее Майка Русия!
- Да, да живее Майка Русия... – мъжът бръкна в пар-десюто си, извади люгера и го опря в слепоочието на войника. – *Auf Wiedersehen*¹, товарищ!
- Чу се сух пукот. Непознатият прибра димящото оръжие в кобура и закричи към колата. Докато се на-местваше зад волана, спътникът му от задната седалка възкликна пресипнало.
- Ти хладнокръвно уби онзи войник!
- Мъжът беше прехвърлил трийсетте, имаше тъмна коса и красиво лице като на актьор. Над плътната му горна устна се виждаше фин мустак. Ала гневът в из-разителните му очи изобщо не беше фин.
- Просто помогнах на поредния Иванушка да се по-жертва за славата на Майка Русия – отвърна шофьорът на немски.

¹ Сбогом (нем.) – бел. пр.

– Разбирам, че сме във война – пътникът говореше бавно, явно търсеше думите. – Но дори ти трябва да признаеш, че руснаците са хора, като нас.

– Да, професор Ковач, приличаме си. Извършили сме неопишуеми зверства с народа им и сега те ни го връщат.

После разказа на професора за немерсдорфското клане.

– Съжалявам за всички тях – рече тихо Ковач, – но това, че руснаците се държат като скотове, не значи, че и останалият свят трябва да потъне в примитивна омраза.

Шофьорът въздъхна тежко.

– Фронтът е отгатак онова възвишение – посочи той. – Ако искаш да обсъдиш доброто на човечеството с руските ти приятели, няма да те спра.

Професорът обидено замълча. Шофьорът хвърли поглед в огледалото за обратно виждане и се позасмя.

– Мъдро решение – драсна една кибритена клечка и се приведе да запали цигарата си. – Нека ти обясня положението. Червената армия е преминала границата и е разкъсала германския фронт, все едно е от мъгла. Почти всички жители на околните селца са напуснали домовете си. Руснаците имат десетократно числено преимущество в хора и техника и са пресекли всички сухопътни възможности за бягство на запад, а самите те търчат към Берлин. Милиони хора се изнасят към крайбрежието, защото единственият изход е по море.

– Бог ще се погрижи за всички нас! – въздъхна професорът.

– Бог е успял да евакуира Източна Прусия. Считай се за късметлия – рече весело шофьорът, даде на заден, превключи на първа скорост и заобиколи тялото на руснака. – Ставаш свидетел на историята в действие.

Колата пое на запад, към ничията земя между настъпващата руска военна машина и отстъпващите германци. Мерцедесът летеше по пътищата край изоставени селца и чифлици. Замръзналият пейзаж приличаше на сюрреалистична картина – сякаш някой великан беше хванал света с две ръце и беше изтръскал живота от него.

Спряха само веднъж, за да презаредят с гориво от тубите в багажника и да се облекчат.

В снега започнаха да се появяват дири от камиони. След известно време колата настигна последните немски части. Стратегическото отстъпление бе преминало в хаотично бягство – военни камиони и танкове гърмяха покрай колони от войници и бежанци, които се влачеха през падащия сняг, като тежка бавна река.

Някои се возеха на трактори и каруци. Други бутаха през снега препълнени ръчни колички. Повечето обаче бягаха само с дрехите на гърба си.

Мерцедесът се движеше по края на пътя и оставяше дълбоки отпечатъци в снега. След известно време колоната остана зад гърба им. Призори покритата с кал кола се добра до Гдиня, подобно на ранен носорог, търсещ укритие в гъсталака.

Германците окупираха Гдиня през 1939 г., изселиха петдесет хиляди поляци и преименуваха оживения пристанищен град на Готенхафен, в чест на предците си готи. Пристанището бе превърнато във военноморска база, най-вече за подводници. Направиха и клон на килската корабостроителница, където да се произвеждат нови подводници, а екипажите да се обучават в местни води, с цел да потапят съюзнически кораби в Атлантика.

По заповеди на гросадмирал Карл Дьониц в Гдиня чакаше флотилия, събрана от къде ли не. Тук бяха някои

от най-красивите немски пасажерски лайнери, както и товарни кораби, риболовни кораби и частни съдове. Дьониц искаше всичките му служители да успеят да избягат, за да продължат битката. Над два милиона цивилни и военни трябваше да бъдат превозени на запад.

Мерцедесът пое по улиците на града. Откъм Балтийско море духаше пронизващ вятър, който събираше снежинките в леденостудени вихрушки. Въпреки студа, улиците на града бяха претъпкани като през лятото. Бежанци и военнопленници се влачеха през дълбоките преспи и напразно се опитваха да намерят подслон. Уличните кухни не смогваха да се справят с дългите колони от гладни хора, надяващи се на коричка хляб и гореща супа.

Каруци, претъпкани с хора и вещи, задръстваха тесните улици. От гарата се тълпяха още и още хора и се присъединяваха към дошлите пешком. Навлечени с дебели дрехи, хората приличаха на странни снежни създания.

Мерцедесът без усилие би могъл да вдигне сто и седемдесет километра в час, но скоро напълно спря в задръстването. Шофьорът изруга и натисна клаксона, но нито клаксонът, нито тежката стоманена броня успяха да отместят бегълците. Обезсърчен, шофьорът слезе и отвори задната врата.

- Елате, професоре! – каза той на пътника от задната седалка. – Да се поразходим.

Оставиха мерцедеса наред улицата и шофьорът си запробива път през тълпата, като държеше професора здраво за лакътя. Викаше на хората да направят път, а когато не се отдръпваха достатъчно бързо, ги разблъскваше с рамо. Накрая стигнаха до крайбрежната

алея, където се бяха събрали над шейсет хиляди бежанци, с надеждата да намерят място на някой от съдовете по кейовете или в пристанището.

– Огледай се добре – рече шофьорът, докато обхождаше с поглед това стълпотворение, а на лицето му се изписа мрачна усмивка. – Всички религиозни мислители грешат. И с просто око се вижда, че Ада е студено, а не горещо място.

Професорът бе убеден, че е в ръцете на луд. Преди да успее да отвърне каквото и да било, шофьорът отново го помъкна нанякъде. Препъваха се през заснежен импровизиран лагер, покай шатри от одеяла и десетки изпосталели кучета и коне, изоставени от собствениците им. Каруците се трупаха по пристаните. От влаковете с ранени, идващи от изток, изнасяха войници на носилки. Вържени пазачи стояха пред всяко от подвижните мостчета и пропускаха само одобрени пасажери.

Двамата мъже се промъкнаха най-отпред. Пазачът препречи пътя им с пушката си, ала мъжът в черното пардесю размаха лист хартия с красиво напечатан текст. Пазачът го прочете и мигом застана мирно и посочи към мостчето.

Професорът не помръдна. Беше се втренчил в някакъв мъж на борда на един от закотвените кораби, който подхвърли вързопче към тълпата на кея. Не успя да улучи обаче и вързопчето падна във водата. От тълпата се разнесе вой.

– Какво е това? – попита професорът.

Пазачът хвърли бърз, равнодушен поглед към суматохата.

– Бежанците с бебета се качват с предимство. Подхвърлят бебето и го използват като пропуск. Понякога пропускаат и то пада във водата.

Професорът потрепери.

– По-добре се размърдайте – подкани ги пазачът. – Когато спре снегът, иванушките ще пуснат бомбардировачите. Късмет! – и вдигна пушката си, за да препречи пътя на следващите от опашката.

Вълшебният документ спаси Ковач и спътника му от двама кораби на вид офицери от СС, които оглеждаха за боеспособни мъже, които да изпратят силом на фронта. В крайна сметка професорът и шофьорът стигнаха до рампа, която водеше към някакъв ферибот, претъпкан с ранени войници. Мъжът с коженото пардесю отново показва документите си на един от пазачите, който ги подкани да се качват по-бързо.

Мъж в униформа на медицинския военноморски корпус проследи с очи как се отдалечава претоварения ферибот. Беше помогнал да натоварят ранените на него, но след това се бе измъкнал в навалицата и се бе скрил в един от складовете за отпадъци.

След като фериботът тръгна, мъжът се качи се на едно гниещо рибарско корабче и слезе в трюма. Извади от шкафа ръчно управляемо радио, завъртя ръчката му и промълви няколко думи на руски. Насред шума и припукването се дочу отговор. Мъжът прибра радиото обратно в шкафа и се отправи към пристанището.

Фериботът с Ковач и високия му спътник бе стигнал до обрънатата към морето страна на един от другите съдове. Корабът бе отдалечен от пристана, за да не се опитват отчаяните бегълци да се качат на него. Докато фериботът подминаваше кърмата на кораба, професорът разчете готическия шрифт по сивата метална кораба: „Вилхелм Густлоф“.

От кораба спуснаха стълба и започнаха да товарят ранените на борда. Последваха ги и други пасажери – усмихнати и с благодарствени молитви на уста. Родината и спасението бяха само на няколко дни плаване.

Никой от щастливите пасажери не можеше да знае, че се качва на плаваща бомба.

Капитан трети ранг Саша Маринеско се взираше през перископа на подводницата. Тъмните му вежди бяха сключени, а погледът – съсредоточени.

Нищо.

Ни един немски кораб наоколо. Сивото море пустееше, празно като джобовите на моряк след командировка на брега. Нямаше дори една лодчица, по която да стрелят. Докато капитанът мислеше за дванайсетте неупотребени торпеда, които носеше подводницата, гневът му се разгаряше като огън на вятър. Съветският военноморски щаб го бе уведомил, че офанзивата срещу Данциг ще предизвика масова евакуация. Подводницата на Маринеско бе една от трите, на които бе наредено да очакват флотилията на изселниците край брега на Мемел, пристанище все още под контрола на германците.

Когато Маринеско разбра, че Мемел е бил превзет, той събра офицерите си и им каза, че възнамерява да се отправи към залива на Данциг, където шансът да засекат конвой с евакуирани ще е по-голям.

Никой не възрази. И офицерите, и екипажът знаеха, че от успеха на мисията им зависи дали ще ги посрещнат като герои, или ще получат еднопосочен билет до Сибир.

Дни по-рано капитанът се бе спречкал с НКВД и напусна базата без позволение. На втори февруари беше пристигнала заповед от Сталин всички подводници да излязат в Балтийско море и да унищожават конвоите.

По това време обаче капитанът вече трети ден обикаляше бордеите и баровете на финландското пристанище Турку и здраво се забавляваше. Върна се в своята С-13 един ден след като останалите бяха отплавали.

Естествено НКВД го чакаше. А когато чистосърдечно им призна, че не помни подробности от запоя, подозренията им само се усилиха. Маринеско беше наперен и корав моряк, удостоен с ордените „Ленин“ и „Червеното знаме“, и когато чу обвиненията на тайната полиция, че е шпионин и дезертър, просто избухна.

Командващият офицер обаче го харесваше и отложи решението си дали да го изправи пред военен съд. Намерението му беше осуетено от украинците на борда на подводницата, които подписаха петиция с настояване капитанът им да се върне на борда. Командирът знаеше, че тази проста демонстрация на лоялност може да се приеме и като бунт. Надявайки се да овладее ситуацията, той нареди подводницата да отплава, докато на сушата вземат решение какво ще правят.

Маринеско смяташе, че ако успеят да потопят достатъчно германски кораби, той и хората му ще избегнат тежките последствия.

Без да уведоми щаба за плана си, той поведе хората си далеч от патрулните маршрути към съдбовната им среща с немския лайнер.

Фридрих Петерсен, белокосият капитан на „Густлоф“, крачеше напред-назад в каюткомпанията и приличаше на самоходно буре барут. Внезапно спря и хвърли кръвнишки поглед на младежа в идеално изгладена подводничарска униформа.

– Трябва ли да ви напомням, командир Зан, че съм капитан на този кораб и съм отговорен да изведа и

него, и всички на борда на безопасно място.

Овладейвайки се с желязна самодисциплина, подводен командир Вилхелм Зан се пресегна и почеса зад ухото немската си овчарка Хасан.

– А бих ли могъл да ви напомня, капитане, че „Густлоф“ е под мое командване от 1942 г. насам като кораб-база на подводния флот. Аз съм най-старшият военноморски офицер на борда. Освен това, забравяте, че сте дал дума да не командвате кораби в открито море.

Петерсен наистина бе подписал това споразумение, за да бъде върнат в родината си, след като го бяха пленили британците. Споразумението бе формалност, защото британците смятаха, че е твърде възрастен, за да служи. Беше на шейсет и седем години и знаеше, че с кариерата му е свършено, независимо от изхода на войната. Той беше „капитанът в сянка“ на „Густлоф“. Ала се утешаваше с мисълта, че по-младият мъж е бил свален от активна служба, след като се провалил при потапянето на британския „Нелсън“.

– Да не забравяме, командире, че под ваше командване „Густлоф“ никога не е напускал пристанището – рече той. – Плаваща класна стая и казармено помещение, закотвени край брега, по нищо не приличат на кораб в морето. Питая голямо уважение към службата ви, но не можете да оспорите, че само аз съм квалифициран да изведа кораба в открито море.

Петерсен бе командвал лайнера само веднъж, на един преход в мирно време, и при обичайни обстоятелства никога не би получил разрешение да командва кораба. Зан настръхна при мисълта да предаде командването на цивилен. Немските подводничари смятаха себе си за елит.

– Но аз съм по-висшестоящият офицер! Навярно сте забелязал, че имаме противовъздушни оръдия на палубата – отвърна Зан. – Този съд на практика е боен кораб.

Капитанът се усмихна снизходително.

– Доста причудлив боен кораб. Навярно сте забелязал, че превозваме хиляди бежанци и мисията ни наподобява повече на тази на цивилен кораб.

– Пропуснахте да споменете хиляда и петстотинте подводничари, които евакуираме, за да продължат да бранят Райха.

– С радост ще отстъпя пред желанието ви, ако ми покажете писмена заповед.

Петерсен знаеше, че в хаоса покрай евакуацията, писмени заповеди няма.

Лицето на Зан заприлича на варено цвекло. Неотстъпчивостта му се дължеше не просто на лична неприязън. Зан сериозно се съмняваше в способностите на Петерсен да управлява кораба с разноезичния екипаж, който щеше да му се наложи да ръководи. Прищя му се да нарече капитана глупава вкаменелост, но самодисциплината му отново взе връх. Обърна се към офицерите, които наблюдаваха смущаващата препирня.

– Това не е екскурзия на „Сила чрез радост“² – рече Зан. – Пред всички нас, и цивилни капитани, и военни офицери, стои трудна задача и тежка отговорност. Наш дълг е да направим всичко възможно да облекчим живота на бежанците и очаквам екипажът да положи нужното старание в това отношение.

След което тропна с токове, вдигна ръка за поздрав към Петерсен и излезе от каюткомпанията, следван от вярната си овчарка.

Пазачът в горния край на подвижната стълба погледна документа на високия мъж и го подаде на

² Организация за организиране на свободното време в съответствие с идеалите на нацизма. Идеята е да се организират дейности за укрепване на здравето на гражданите от Третия райх, което ще укрепи и силата на Райха.

един офицер, който наглеждаше прииждащите ранени.

Офицерът бавно прочете писмото и накрая заключи:

– Хер Кох има високо мнение за вас.

Ерих Кох бе коварният гаулайтер, управител на Източна Прусия, който бе отказал да евакуира населението на провинцията, макар самият той да се готвеше да отплава с кораб, натоварен с откраднати богатства.

– Ще ми се да вярвам, че съм го заслужил.

Офицерът повика един от стюардите на кораба и му обясни ситуацията. Стюардът сви рамене и поведе мъжа и професора през претъпканата горна палуба, а после ги свали три нива по-надолу. Отвори вратата към една каюта с две легла и мивка. Помещението бе твърде малко, за да влязат и тримата.

– Не е точно апартамент като за Фюрера – оправда се стюардът. – Но имате късмет, че разполагате и с това. Тоалетната е през четири врати.

Високият мъж се огледа.

– Ще ни свърши работа. Вижте можете ли да ни намерите храна.

Стюардът поморавя. Беше му писнало да му нареждат някакви важни особи, които пътуваха несравнимо по-удобно от обикновените страдащи пасажери. Ала нещо в студените сини очи на високия мъж го накара да замълчи. След петнайсет минути стюардът се върна с две купи гореща зеленчукова супа и две парчета твърд хляб.

Двамата мъже се нахраниха мълчаливо. Пръв привърши професорът и остави купата настрана. Погледът му бе премрежен от изтощение, ала умът му още бе нащрек.

– Какъв е този кораб? – попита той.

Високият мъж сдъвка последната си хапка и запали цигара.

– Добре дошъл на „Вилхелм Густлоф“, гордостта на „Сила чрез радост“.

Организацията „Сила чрез радост“ беше пропаганден инструмент, който трябваше да покаже на работническата класа силата на националсоциализма. Ковач огледа спартанската обстановка.

– Не виждам нито сила, нито радост.

– При все това „Густлоф“ някой ден отново ще превозва щастливи немски работници и верни партийци до слънчева Италия.

– Нямам търпение да го видя. Не ми казваш накъде сме тръгнали.

– Далеч от лапите на Червената армия. Работата ти е твърде важна, за да попадне в ръцете на руснаците. Райхът ще се грижи добре за теб.

– Струва ми се, че Райхът среща достатъчно трудности в опита да се грижи за собствените си хора.

– Това е само временно. Твоето добруване е мой пръв приоритет.

– Не ме интересува добруването ми! – Ковач не бе виждал съпругата и сина си от месеци. Само спорадичните им писма крепяха надеждите му живи.

– Това на семейството ти, тогава? – високият впери студен поглед в него. – Не се бой. Скоро всичко това ще приключи. Предлагам ти да поспиш. Всъщност ти заповядвам да го направиш.

Самият той се изтегна на леглото, сплете пръсти под главата си и затвори очи. Ковач не се заблуждаваше – спътникът му рядко спеше и можеше моментално да скочи и при най-малък знак за нередност.

Ковач разгледа лицето на мъжа. Можеше да е двадесет и няколкогодишен, макар да изглеждаше по-възрастен. Имаше дълго лице и изсечен профил като от пропагандните плакати за съвършения ариец.